

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Co/74/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512215430
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7512215430.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členiek senátu JUDr. Frederiky Zozulákovej a JUDr. Andrey Mazákovej v právnej veci navrhovateľa W. M. nar. XX.X.Q. bývajúceho v Z. D. X.. C. Č.. Q./XX proti odporkyni V. M. nar. XX.X.Q. bývajúcej v Z. D. X.. C. Č.. Q./XX o určenie manželského výživného, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie z 15.3.2013 č.k. 9P 241/2012-29 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom návrh zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ s návrhom, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok. Poukázal na to, že skutočnosti uvádzané v rozsudku ohľadne ich manželského spoluzitia sa nezakladajú na pravde, pretože odporkyni neublížil, poprel že by bol alkoholikom a poukázal na to, že pracoval v poľnohospodárstve ako vodič z povolania, bol poslancom, sudcom z ľudu, v štátnom majetku bol úsekový dôverník, preto pokiaľ by skutočnosti uvádzané odporkyňou ako pravdivé, uvedené funkcie v minulosti by vykonávať nemohol. Uviedol, že odporkyňa sa zmenila odkedy dosahuje príjem z výkonu prác v F. a v dôsledku toho, že získala finančné prostriedky správa sa povýšenecky, prestala platiť inkaso, výdavky spojené s užívaním rodinného domu, neprispela ani na nedoplatky, v dôsledku čoho sa tieto uhrádzajú exekučne z jeho čiastočného invalidného dôchodku, preto nemá z čoho žiť. Ďalej uviedol, že má vedomosť o tom, že odporkyňa si zakúpila motorové vozidlo, býva s priateľom a podala návrh na rozvod manželstva. Tvrdenia odporkyne ohľadne skončenia pracovného pomeru v dôsledku požívania alkoholických nápojov sú nepravdivé, pretože tieto skutočnosti následne boli uznané ako pracovný úraz a dodal, že v súčasnosti aj spláca pôžičku, ktorú vybral na dovolenku do B., ktorej sa zúčastnila celá rodina, čo je dôkazom ich dobrého manželského spolunažívania a potvrdzuje skutočnosti uvádzané odporkyňou ako nepravdivé.

Odporkyňa vo vyjadrení navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny, pretože navrhovateľ je alkoholik, v dôsledku čoho je agresívny, tieto skutočnosti preukázala počas prvostupňového konania. Uviedla, že navrhovateľ v minulosti prišiel trikrát o prácu v dôsledku požívania alkoholických nápojov a jeho zdravotný stav sa zhoršuje v dôsledku požívania alkoholu. Uviedla, že v F. vykonáva náročnú prácu, v súčasnosti je po operácii a očakáva následne ďalšiu operáciu, v dôsledku zhoršenia zdravotného stavu sa stane invalidnou dôchodkyňou, takže nevie dokedy ešte bude môcť prácu vykonávať. Má vedomosť o tom, že navrhovateľ okrem toho, že poberá invalidný dôchodok ešte aj pracuje, teda dosahuje aj príjem.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa odseku 2 cit. zák. ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 od. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine, zákonne rozhodol o zamietnutí návrhu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Súd prvého stupňa v súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa sa dôsledne vysporiadal s námietkami navrhovateľa uplatnenými už počas konania na súde prvého stupňa a navrhovateľ ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvého stupňa, že v tomto prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre vyhoviecie návrhu. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a trvá až do jeho zániku. Manželia, ako to vyplýva z ust. § 71 ods. 1, 2 Zákona o rodine majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť bez ohľadu na to, či spolu žijú alebo nežijú a ich hmotná a kultúrna úroveň má byť v zásade rovnaká. Táto skutočnosť je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť. Podľa § 73 ods. 2 Zákona o rodine výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi je súčasťou ich vzájomného vzťahu, v dôsledku čoho je nevyhnutné na túto vzájomnú povinnosť aplikovať princípy, ktorými je charakterizované manželstvo a ktoré sú výslovne uvedené v Zákone o rodine. Ide najmä o ust. § 18 Zákona o rodine, ktoré určuje, že obidvaja manželia majú rovnaké práva a povinnosti a sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Z ust. § 19 Zákona o rodine vyplýva, že o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a uspokojovaním potrieb rodiny je aj osobná starostlivosť o deti a domácnosť. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi je právna povinnosť a nemožno ju považovať za príkaz morálky. Do zákonnej úpravy sa premietajú aj morálne princípy a sú dôležitým korektorom aplikácie ustanovení, ktorým je vzájomná vyživovacia povinnosť manželov. Z hľadiska § 75 ods. 2 Zákona o rodine nebude bez významu ani okolnosť, z akého dôvodu došlo k neplneniu vyživovacej povinnosti, pretože práve dôvod neplnenia vyživovacej povinnosti môže poukázať na to, či poskytnutie výživného je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Je povinnosťou súdu zisťovať dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti medzi manželmi, pretože práve na tomto základe možno posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre určenie vyživovacej povinnosti. Vo všeobecnosti možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel (noriem) spoločnosti, všeobecne uznávaných a činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno preto označiť za činnosť proti dobrým mravom (kontra bonus mores). Konajúci súd správne vyhodnotil konanie navrhovateľa požadujúceho manželské výživné od odporkyne za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami navrhovateľa uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jeho obranu už v priebehu konania na súde prvého stupňa a navrhovateľ ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie o jeho návrhu, pretože tieto boli jednoznačne v priebehu prvostupňového konania vyvrátené svedeckou výpoveďou V. N., ktorá je dcérou účastníkov konania a ktorá potvrdila, že spolužitie jej rodičov bolo vždy problémové a navrhovateľ vo zvýšenej miere požíval

alkoholické nápoje a jej dve deti 5-ročná dcéra a 11-ročný syn majú doposiaľ následky z traumy, nakoľko videli navrhovateľa v auguste 2011 v amoku zaútočiť na odporkyňu a odvtedy sa ho boja, dcéra sa začala zakoktávať, navštevuje psychológa v dôsledku reakcie na veľký stres, ktorý utrpela a syn sa starého otca veľmi bojí. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a podľa odseku 2 cit. zák. ustanovenia sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.